

Все марно, все пізно...

Маріанна Кіяновська

Все марно, все пізно — і яблуня теж відцвіте
Очима своїми, що вміють побачити вічне.
В садах передбачень згорає гілля золоте
Надривний мій голос безжальний, як струм електричний.
Усе проминуло — і тіло м'якіше, як віск,
З якого ліпила усесвіт для бджіл і для квітів.
Ввірвався у сні вередливий, як грім, василіск,
Немов василевс, вимагаючи снами платити.
Тож ночі безсонні — порожні і утлі човни.
Снують павуки власні притчі страждань і приборкань.
Гілля золоте неспалимої купини
Лягає на душу словами останнього Лорки.